

Niet, dat spreekt vanzelf, om in te leven in de onware voorstelling, alsof Jezus nu pas geboren werd, en veel min om in de fictie te staan, als kwam dat Kindeke nu pas tot hem.

Van zoo valsche en onware inbeelding weet een verlore des Heeren niet. Zijns is niet het droomen meer, maar de zalige werkelijkheid.

Doch juist overmits het om die werkelijkheid gaat, heeft hij telkens opnieuw aan het vieren van zijn Kerstfeest behoefte.

Het moest wel niet noodig zijn, dat geeft hij van harte toe, want in den hemel daarboven zal van een Kerstfeestvieren geen sprake meer zijn. En leefden we reeds hier op aarde in zoo aanhoudende en gestadige en wezenlijke gemeenschap met onzen Immanuel, dat de Sterre van Jacob nooit in den hemel onzer ziel onderging, dán, het spreekt vanzelf, zou ook voor hem, hier op aarde reeds, zulk een Kerstfeest overbodig zijn.

Maar, helaas, op dat hoog terrein des geestelijken levens hebben de meesten onzer de pinnen hunner tente niet vastgezet.

Veeleer treurt onze ziele gedurig onder de droeve ervaring, dat het geloof in ons bezwijkt, en het zijn zonder geloof weer regel in ons werd, en dat we, ja tot Jezus nog wel roepen en aan Jezus nog wel denken, maar dat Hij toch meer een klank en een naam voor ons wierd, dan een heilige wezenlijkheid, en dat dag aan dag verloopt, dat wel zijn naam over onze lippen gleed, en we wel in zijn naam baden, en over dien naam spraken, maar dat, als we nu eens zeer oprecht waren, en ons afvroegen: „Maar zijt ge nu met Immanuel zelven, persoonlijk met Hem, den levenden Heiland, in gemeenschap geweest, zoodat ge met uw Heere te doen hadt en Hij met u, en ge weer de glansen indronkt die van zijn Wezen uitstralen?“ — och, dan zouden zoo verreweg de meesten